

Стефан Галибов

ОТКРАДНАТА КРАСОТА

Стихове

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Стефан Галибов, автор, 2025

ISBN 978-619-01-1649-3

Стефан Галибов

ОТКРАДНАТА КРАСОТА

Стихове

ШЕПА ДУМИ

Умувах как бих могъл да обознача с една дума поета Стефан Галибов. Прехвърлях слова и никое не ми допадна, запуй взех, та измислих. Невероятник. В краен случай Неправдоподобник. Защото поне за мен той е такъв. Стихотворбите му будят почуда, удивление с необичайността си, вероятно у едни възхита, у други недоумение.

Стефан започва да пише невръстен, седем, осем годишен. Тая занимавка не била последие от родителски мераци чедото еди що да прави, увлечението бликнало отпвъпре, обдарението дирело отдушник, изява.

Ала у маяка не било единствено: той хубаво рисувал, ваял. Учил в Гимназията за древни езици и култури, завършва ВИТИЗ с магистърска степен по кинознание. Още невръстен, негови разкази, стихове биват приети от вестниците „Септемврийче“ и „Знаме на мира“, по-късно разширява обхвата на изявите си в „Липературен вестник“, списания „Пламък“, „Летера интернационал“, „Перо“. Особа неспокойна, работил е като журналист във вестниците „Дневник“, „Класа“, „Стандарт“, бил е и фотограф в списание „България еър“. Негови статии, интервюта поместват вестниците „Новинар“, „Капитал лайт“, е-вестник „Ролинг споунс“, „Железничар“, прави разработки в списание „Кино“.

Има изложби в НДК, Дома на киното, Червената къща. Към неговата дейност трябва да прибавим пиарство на София филм фест, фотограф на танцовия фестивал „Антистатик“, фотограф при снимането на филма „Дякон Левски“. Членува в Съюза на филмовите дейци, в Международния съюз на журналистите. Съюзът на българските писатели удостоява поетическото му творчество с наградата „Сребърен Петас“.

Поезията му впечатлява с умението да превръща недостъпното като замисъл в писмено достъпно, необикновеното в обикновено, неприемливото в приемливо, а тая способност далеч не всекиму е по силите. Присъща е на малцина словестници. А между тях Галибов заема челно място.

Негови работи четейки, питал съм се как го осеняват такива неправдоподобни хрумки явно плод на буйно, неозапитимо въображение. И при това стихотворенията му оставят впечатление за сътворени лесно (дапировки сочат един ден), сякаш някой невидим ги нечутно изрича, а поетът записва. Така ли е или не, той си знае. Каква рядка, за да не кажа единствена, способност да вижда неща от към иначе, неподозируем ъгъл, убедително да свързва представи, имани за несвързваеми. Стиховете му красиво онагледяват, че стойностният поет е човек, показващ как всички неща, даже най-отдалечените, са взаимоотношени, а неговото призвание е

да усеща, долавя, чувства, съзира и образно разкрива преплетеността на безчетните съставки в тая незрима съвкупност — цялост. Волното въображение на твореца е голямо богатство, свиша благодат, ала още недостатъчна да ражда значителни произведения, нужни са още ред високи умения и у Галибов те са налични.

Животът често е несправедлив към човеци. Тая нерадост важи с пълна сила и за пишещи, включая Стефан Галибов: съдейки по достойнствата на създаваното от него, това име би трябвало да е твърде по-известно сред ценители и познавачи на изящната словесност. Ала в бъдното?

Румен Стоянов

УВЕРТЮРА

Нашият обект на изследване е филмът на Бернардо Бертолучи „Откраднатата красота“, потопен в поетическата багра на режисьора, преди да бъде заченат като идея.

„А бе има нещо в този филм, ама авторът не се е постарал да го доизясни, да го доизкаже!“

Ако пък случайно някой криптик усети магията на филма и опита да я анализира, то и анализът му ще заприлича на кошче за боклук, в сравнение с оригинала. Една магия може да бъде разшифрована само с помощта на друга магия...

Преди малко повече от година и бидейки преди това от спрянния тип хора, аз реших да се впусна в разчитането на поетичните знаци във филма на Бертолучи „Откраднатата красота“. Той ме провокира да напиша куп стихотворения. Сега, събирайки ги в книга, ще се доближа максимално до истинското сърце на филма, защото това е магията на едно живо, пуплящо в ритъма на поезията същество. И пак възниква въпросът: „Нарочно ли седнах да пиша поезия, за да анализирам филма или нещо друго ме предизвика?“ Признавам, че не прегнах от желанието да пиша критика, защото погавя можеше да се получи само захаросана поезия. Напротив, едва след като написах стиховете, аз започнах да си задавам въпроса дали всъщност те не са най-адекватният анализ на филма.

Но все пак се питам какво ми даде началния спарт. Колкото и невероятно да звучи, гледайки „Откраднатата красота“ за първи път, аз се влюбих мигновено в главната героиня Люси — актрисата Лив Тайлър. След като се порових нейната биография, открих смайващи прилики с живота ѝ във филма. Стигнах до заключението, че ролята е писана специално за нея, което според мен означаваше, че режисьорът също е бил влюбен в нея, само че преди да създаде филма. Както прочетох, той прегнал да търси подходяща за образана Люси актриса. Бертолучи стигнал до пълно отчаяние, защото актрисите, които му предлагали от всевъзможни посоки, не отговаряли на идеята му за образа. Един ден съвсем случайно в някакво кафене, той вижда жестовете и движенията на Люси в едно момиче. Тя се казва Лив Тайлър и има почти идентична със съдбата на героинята от сценария. Това не може да е случайно съвпадение, както не може да бъде случайно съвпадение, че гледайки филма, аз се влюбих. Просто съм разчел в „Откраднатата красота“ онези действителност, която е полкова реална и същевременно нереална, колкото може да бъде само поезията. Така се появиха моите стихове.

ТАМ

На Лив Тайлър

Там, където са останали ръцете ти

Там, където е останало сърцето ти

Там, където си останал ти

Не можеш вечно да стоиш.

МОМИЧЕ
На Лив Тайлър

Още неузряла
В плода си слагаш лед
И се замразявам
За сто години напред.

ЯСНА

На Лив Тайлър

Ясно осветени хълмове пробягват в
Насълзените очи
Сенки на кипариси настигат облаци в
Заблудените крака
Маслинови дървета потичат във
Вените ѝ
Бели цветя потъват с тежки мисли в
Синьото небе
Ръце прехвърчат и берат букет
Устни са притворени в очакване на
Близка тайна.
Животът е един и същ безкрайно.